

ПРЕКРАСЕН КОНЦЕРТ НА ВДЪХНОВЕН ПЕВЕЦ

В поредицата концерти на таггодишните музикални тържества любителите на хоробото изкуство имат основание да са особено доволни от мястото, определено за изтъкнати чужди и наши хорови колективи с редица вокално-симфонични произведения, а така също и със самостоятелни акапелни прояви.

Стана вече традиция, а и немислимо е провеждането на Мартенските музикални дни без участието на нашия водещ професионален хоров колектив — Българската хорова капела „Св. Обретенков“. Освен съвместното ѝ участие с Големия оркестър на Съветското радио и телевизия, хоровата капела изнесе самостоятелен концерт с програма, обхващаща произведения от български, руски и съветски композитори. Концертът се превърна в истински празник на хоровото изпълнителско изкуство и творчество, създаде незабравими и възбуждащи преживявания, за което заслуга имат както изпълнителите, така и техният талантлив диригент Георги Робев. За качествата на колектива е писано твърде много и бяхме само добавили, че Българската хорова капела достойно развива онези постижения, които я издигнаха като колек-

тив от световна величина.

Всяка песен бе една прекрасна изява на високите технико-художествени постижения, на богатия и разнообразен тембров диапазон, на артистично пресъздаване и емоционално изживяване на музикалните образи, на стилова изясненост и съвършено интерпретиране. Трудно е да се изтъкне коя творба бе изпълнена най-добре, защото всяка една носеше обаянието на творческото вдъхновение и майсторство на автора и изтъкнатата артистичност и одухотворен емоционален израз, което от своя страна доведе до онази неизразима атмосфера на сливане между изпълнители и слушатели.

Отличително за програмата бе, че четири песни — „Родна земя“ от М. Големинков, „Дунавска пролетна балада“ от В. Икономов, кантатата за хор без съпровод „Добрият ученик“ от В. Стоянов и „Есенна песен“ от Т. Попов — преживяха своето първо изпълнение и намериха радушен прием у слушателите. В останалите, въпреки че бяхме ги слушали, отново по най-неповторим начин бе разкрита тяхната прелесть. — „Полегнала е Тодора“ от Ф. Кутев, „Защо ма, майчинку“ от Д. Петков, „Вече падна

мъгла“ от Полтавцев; дълбокина на музикалната мисъл и философска съдържаност — двете поеми „На осъдените на смърт“ и „Замлъгнаха последните залове“ от Д. Шостакович, „Царевича ранна“ от Л. Пипков, „Умрял Джерман“ от Г. Димитров, „Размисъл“ от Кр.

Кюркчийски; и непосредствена жизненост и богатство на метроритмуса в „Ерген дядо“ от Д. Христов, „Дамян танец води“ от Ал. Морфов и „Гайдар“ от Св. Обретенков.

Изпълнените два „биса“ доказваха естественото откликване на върховното задоволство

при среща с големи изпълнители, а топлият и сърдечен прием на русенската публика бе още един израз на благодарност и повик за нови срещи с вдъхновените певци на Българската хорова капела.

Ат. Димитров

